

Minden hirdetett árunál legolcsóbb Abonyi rövidáruháza

Kigyi-utca és Feketesas-utca sarok.

Foltok a szivárványon.

(Regény.)

(25)

Írta: Sz. Szigethy Vilmos.

— Kérlek alásan, nevetett Bezdán, jól ismeresz és tudhatod, hogy nem vagyok hiu. Én elhárítom magamtól az érdemet.

Éppen arra sétált Árpád urfi Holcz Évával (mert csakugyan, bele sem lehetett fogni a táncba, annyi volt az ember) s az öreg barátságosan intett a fia felé.

— Szervusz!

A tekintetével pedig mintha kérdezett volna valamit.

A főhadnagy elfogult hangon éppen arról beszélt a lánynak, hogy mennyire szeretné, ha szegény, egyszerű polgár gyermeke lenne Éva.

— Mi haszna volna belőle magának?

— Sok. Azí is gondolom, hogy talán nekem válnék egyedül hasznomra.

A leány szórakozottan kutakodott a tömegben, úgy mondta.

— Ez igazán érdekes!

— Persze, folytatta a főhadnagy, magának csak érdekes az ilyesmi, akár ne is mondjam tovább.

— Biztosítom róla, hogy szívesen hallgatom. De mit szól a Gaál Icához? Néze csak, egyetlen szeplője se látszik.

Bezdán Árpádot — mint ahogyan szakifejezéssel mondják — ez kihozta kissé a konceptusból s alig tudott erőt venni a kedvetelenségén. Éva viszont, nyilván valami kellemes fölfedezésnek örülve, beszédesebb lett s tünekezett már a szórakozottsága is.

— Miért nem beszél?

— Mert úgy sem érti meg.

— Ejnye, már meg értelmellen is vagyok?

— A gondolkozása nem az, de tartok tőle, hogy a szíve.

Éva hangosan kacagott.

— Kedves barátom, nekem nincs szívem, ezt tudhatja jól, ha vett annyi fáradságot, hogy érdeklődéssel kíséren. Nem is szabad, hogy az embernek szíve legyen, az csak luxus és mit ér vele? Tudja, szere nem egyszer látni magamat belülről, úgy, ahogy soha se vagyunk rá képesek, jaj, de furcsa volna az! Hogy mi van a szívem helyén.

— Az, ami másnak.

Éva elbiggyesztette a száját, csaknem szomorú lett.

— Alig hiszem.

Ingatta is hozzá a fejét, hogy dehogy lehet elhinni ez ilyen szörnyűséget, képtelenség az.

Nem tartott az egész tovább egy pillanatnál, megint visszatért a bolondos jókedve.

— Hallja, Árpád, egyre figyelmeztetem. Nekem ne valljon szerelmet, mert ilyet hagyom a faképnél. Semmi ándungom a komédiákhoz.

— Nem hinné el?

— Talán akkor, ha beteljesednék a maga titkos nagy vágya és én csakugyan szegény lány lennék. Lehet, hogy megszeretném s arra kérném, hogy keressen valami állást a postán, mint azt ma este láthattuk a színpadon Ejnye, de hercig leány ez a Germán Böske, nézze csak. Halálra voltak tőle ijedve, hogy kompromittálja a társaságot s lám ni, a legkifogástalanabb nagyuri dáma.

— Eh, komédiásné!

— Kedves barátom, tette Éva a kezét Árpád vállára, magának jól kell tudnia, hogy amikor két muzsikáló banda találkozik, az egyik elhallgat. Miért veszi őle zokon a komédiázást és miért nem rója fel a saját nemének?

— Szó sincs róla, vannak...

— A jelenlevők sem kivételek.

— Tehát én is az vagyok?

— A javából, édes fiam, azoknak is a leg-elejáról. Engem akar maga megszécsíteni ezzel a gyerekes fogással, hogy milyen jó volna, ha szegény lenne? Vallja be, mi lenne akkor az adósságaival? Ne féljen, nem bírom el a kínos jeleneteket, habár meg is van az a rossz természetem, hogy bűnös vagyok a felidézésükben. Nem megy az, kedves Árpád, úgy a

szerelmemmel, hogy most effelé határozom el magam, holnap affelé.

— Egész lehetetlen embernek tart?

— Menjen már, maga bolond, miket nem beszél! Azt akarja, hogy kurizáljak? Isten neki, megteszem a kedvéért.

Felforgatta a szemét, mint az ábrándos stült hal, jobb kezét a pihegő mellére szoritotta.

— Ne táncolnánk inkább, szakította félbe a tréfáját.

— N., ne, tiltakozott a főhadnagy, aki filokban attól tartott, hogy minden pillanatban elszakítják tőle a lányt. Csak mondja el, amit akar, ugyanis tudom, hogy sok a fulánkja, kis kigyó.

— Árpád, nézett megint rá a lány és igyekezett olvadékony hangú lenni, maga olyan helyes legény, kedves, szeretetreméltó. Csinos, föltétlenül csinos is. Jó családból való gyerek,

aki eztüst kanállal evett már apró korában, (mert hogy én nem ettem, azt tudja jól), Árpád, édes, boldog lesz az a lány; aki előtt maga egyszer megnyitja a zárkózott, sok finomsággal teli szívét, ha nem hiszi el, próbálkozzék Gligorovics Anknál, az első szóra a nyakába borul, — na, jókedvemben vagyok, engedményeket teszek, nem éppen az elsőre, de nagy nehéz vergődések után a harmadikra...

Megállt, szünetet tartott, az arca úgy olvadt át valami fájdalmas derűbe, mintha a szivárvány játszana, akkor fejezte be.

(Folytatjuk.)

Alkalmi ház feladás!

egyik szép emeletes ház, a városháza mögött, földszinten üzletekkel, ára 410 millió, másik hatalmas emeletes ház, nagy pincével, nagy gyárpüllettel, a Valéria-térnél, most jövedelmez tisztán évi 40 milliót és megvehető 410 millió koronáért. Kedvező fizetési feltételekkel. MÉZERDÉL, (Kulturpalotánál.) 133

5 havi lefizetésre

a köz- és magánalkalmazottak, hitelképes szabadfoglalkozású vásárlók és állandó keresetű munkások

legolcsóbb napi áron könnyű szerrel beszerezhetik mindennemű szövet-, vászon-, selyemárú stb. szükségleteiket az

Excelsior Textilkereskedelmi R.-T.

Szegedi Flórkánál (Somogyi-utca 22. sz. Zrínyi-utca sarok.)

X P X
A
R
A
N
S
O
L
A
T
X

Alulírottak a fájdalomtól porig sujtva tudatjuk, hogy a legdrágább gyermek, testvér, sógor és rokon

KISS IMRE

a Back-malom főtisztviselője,

nemrég elhunyt testvérét követve, f. évi március hó 29-én súlyos szenvedés után kilehelte nemes lelkét.

Drága halottunkat f. hó 31-én délután 3 órakor temetjük a zsidó temető cinterméből.

Legyen csendes a pihenése.

Özv. Kiss Mórné
szül. Kiss Ida
édesanyja.

Kiss Andor és neje Bruckner Rózsi
Kiss Margit és férje Jakab Dezső
Kiss Jolán Kiss Erzsébet
testvérei, sógora és sógornője.

Külön villamos a Dugonics-téri kitérőnél délután fél 3 órakor.